

לקבל פני משיח ד'

משיעור הקודם:

בענין בשביל התורה ובשביל ישראל,

לפי פרש"י (שממנו מקור דברים אלו) הכוונה כפשוטה, שכל העולם נברא בשביל תורה וישראל. חסידות מבארת את עומק הדברים, דתורה וישראל הם במציאות העצמות שלמעלה ממקור העולם כו'. והנה לפי שיטת החסידות, העצמות הוא שלילת החיוב ושלילת השלילה. לפ"ז מובן, שגם תורה וישראל כמו שהם בעצמות, מושללים ממציות דתורה וישראל כמו שאנו מכירים אותם (מאחר שכמו שהם בעצמות, הם באופן של שלילה כו'). ברם הרבי מבאר, שהכוונה היא לתורה וישראל כמו שהם כאן למטה. ומובן שדברי הרבי מתאימים עם דבריו שהובאו בשיעור הקודם, שהעצמות אינו מוגדר בשלילה אלא הוא גם בחיוב. ומובן גם, שלפי דברי הרבי, חזרנו לדברי רש"י כפשוטם.

עוד זאת לפי דברי הרבי¹, שתורה וישראל למטה, הם למעלה ממציות העצמות כמו שהוא מושג אצלנו. כי העצמות כמו שהוא מושג אצלנו, הוא ענין של שלילה, ממילא הוא לא אמיתית מציאות העצמות², משא"כ העצמות כמו שהוא בתורה וישראל (שלמטה), ה"ה ענין דחיבור ההופכים, ממילא בזה הוא אמיתית מציאות העצמות.

.....

והנה (כמבואר לעיל), הקב"ה (שהוא כל יכול) יכול להעתיק 770 לביהמ"ק שבירושלים ב"כהרף עין".

ברם גילוי כוחו של הקב"ה להעתיק את 770 לירושלים, הוא:

- לא טבע אלא נס (כי אילו זה הי' טבע, יכולנו גם אנחנו לעשותו), וממילא הוא –
- לא חיבור ההופכים (אשר כמבואר לעיל, התגלות העצמות שלמעלה מכל תואר הוא דוקא בחיבור ההופכים),
- לא גילוי בישראל (כמו שאנו מכירים עצמנו עכשיו בזמן הגלות, כפשטות דברי רש"י),
- לא המשך מהגלות (אל"ף בגולה) אלא ענין חדש לגמרי.

לכן צריך שתהי' העתקת 770 ע"י הפעולה דישראל דוקא.

דהיינו, שישראל, כמו שמכירים את עצמם בזמן הגלות (מציאות של טבע), יגלו בעצמם את כוח חיבור ההופכים שיש להם ע"י כוח התורה, ועי"ז³ יפעילו את ענין חיבור ההופכים – במציאות העולם – בהעתיק 770 לירושלים (ע"פ טבע),

¹ עי' המבואר לעיל משיחת ש"פ תולדות, ועוד.

² עי' שיחת ש"פ תולדות שלעיל. [ועי' גם ד"ה פדה בשלום תשכ"ו אות י' וי"א ובשיחת ש"פ ויצא סוף אות ה' (ובהע' 54 שם) ואות י"ג שהתגלות כוח הפועל בנפעל (שלילה) אינו גילוי העצמות, ועד"ז בכו"כ מקומות].

³ ועי' שיחת ש"פ וישלח תשנ"ב אות ה':

שבזה תתגלה העצמות, כי הוא הרי חיבור ההופכים ממש, ובנו.

ע"כ משיעור הקודם.

.....

נקודה ה'

והנה כשמדובר על ישראל כמו שהם בעצמות, מובן שהכוונה היא על כל ישראל, כי בעצמות הרי כל ישראל הם מציאות אחת.

ובדוגמת כמו מ"ת, שמבאר הרבי⁴, שהתגלות העצמות במ"ת ה' ע"י שכל ישראל בחרו לקבל התורה, דהיינו:

(א) ראשית הכול (כמבואר בזה בדברי הרבי שם), התגלות העצמות אז ה' ע"י ענין הבחירה, שבחרו ישראל לקבל התורה.

והיינו כמ"ש לעיל, כי התגלות העצמות שלמעלה מכל תואר הוא דוקא באופן של חיבור ההופכים, שהוא (בענינו) דוקא ע"י ענין של בחירה.

כי כשמושפעים ע"י הזולת לקבל ממנו, זה לא חיבור ההופכים. אבל כשבחרים מעצמם לקבל ולהתבטל לגמרי לזולתו, הוא חיבור ההופכים.

לכן דוקא בזה שישראל בחרו לקבל התורה, התגלה העצמות.

(ב) ברם עוד זאת, כידוע, התורה ניתנה רק לכל ישראל, ואילו ה' חסר יהודי אחד לא היו מקבלים התורה. הרי מובן כשמדובר על התגלות העצמות בישראל, הכוונה היא על כל ישראל (כמו במ"ת).

..

ברם במ"ת הקבלה של ישראל הייתה בשלימות רק בייחס למעמד ההוא - שהיו במדבר מנותקים ממציאות העולם וגם שמעו הקולות וברקים וקולו של הקב"ה כו'.

מיעוט האור בחציו השני של החודש אינו אלא מיעוט בדרגא של "אור" (הארה בלבד) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט בהגילוי (כיון שהעצם בא ומוסיף בהתגלות), שלכן, הולך וניתוסף בהמנין (שמורה ומדגיש התגלות הדבר) דימי החודש (ט"ז, י"ז, י"ח וכו') ע"י בני³, כיון שהולך וניתוסף בהתגלות העצם (שלמעלה מהתגלות האור).

ובהערה 32 שם:

אף שבהלבנה אין זה באופן של התגלות, שמיום ליום הולך ומתמעט אור הלבנה – כי, אמיתית ושלימות הענין ד"וה' אור הלבנה כאור החמה", שהמקבל נעשה כמו המשפיע ממש (שאז העצם הוא בהתגלות), הוא, בישראל דוקא, שישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד (כדלקמן בפנים).

אלא, שגם בישראל צ"ל ענין הביטול (התוכן דמיעוט האור) כדי שיתגלה הענין ד"ישראל וקוב"ה כולא חד" (ראה סה"מ מלוקט ח"ו ע' כט).

⁴ עי' לקו"ש חכ"ח ע' 82 (וכ"ה ובלקו"ש ח"י ע' 284) בענין על כל דבור ודבור פרוחה נשמתן.

וזה שהיו צריכים את הבחירה דבני אף שהגילוי במ"ת ה' מלמעל"ט, מובן לכאורה עפ"ש בלקו"ש חכ"ח שם (אות ח'):

לפי זה יובן הפסוק "החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים". שהרי, לכאורה, תמוה: אם הקב"ה מראה לישראל שע"י ה"טוב" מגיעים ל"חיים" וע"י ה"רע" נגרם "מות" – כיצד מופיע לאחר מכן הציווי "ובחרת בחיים"? וכי יש צורך להורות לאדם לבחור ב"חיים" ולא ב"מוות"?!

אחד ההסברים לכך הוא, שהדיוק הוא בביטוי "ובחרת בחיים": התורה מצווה ליהודי, שאמנם, "נתתי לפניך" חיים וטוב, כך שאתה רואה בעיניך שע"י ה"טוב" מגיעים ל"חיים", אך בכל זה עבודת ה' צריכה להיעשות דוקא באופן של "ובחרת בחיים". אל לך לעשות "טוב" רק משום ששכלך מחייב אותך, מפני שהטוב מביא חיים, אלא עשה זאת בבחירתם החופשית: בחר בעצמך ב"חיים", אפילו לא היתה בכך שם מעלה, ואל תערב בכך שיקולים שכליים.

דהיינו – כדוגמת ענין התשובה: שע"פ הלכה תשובה היא רק כשהאדם מקבל שלא לחטוא עוד **לעולם**. אעפ"כ הרבי מבאר, שאם משהו קבל **באמת** שלא לחטוא לעולם ואעפ"כ אח"כ נוצר מצב **חדש** כו' ונכשל בחטא, הרי זה לא מכחישה ומבטלת את תשובתו הקודמת.

כך גם במ"ת, שבנ"י קבלו על עצמם לקיים התורה, אבל קבלתם זו היתה רק לפי המעמד ההוא של מ"ת ולא מתוך תחושה מוחשית בכל המצבים שייצגו בעתיד ושאמנם יעמדו בכל הניסיונות כו'. וכפי שרואים בפועל, שאח"כ נכשלו בחטא כו'.

[ועד"ז בפורים, שקבלתם היתה רק לפי המעמד ההוא כו'].

משא"כ בגאולה העתידה, שאז ישראל יהיו פזורים בכל קצוי תבל ממש, בטמיעה שבין האומות, ואחרי כל התלאות הרבות של זמן הגלות, ואעפ"כ **כל** בני", בכל מצב שרק יהיו, יבואו להכרה איך שהקיום דישראל וכן הנהגתם של האומות (להבדיל) היא באופן דחיבור ההופכים –

הרי הכרתם זו תהי' גם **מצד מציאות העולם** – ממילא בזה יהי' התגלות מציאות העצמות גם **מצד מציאות העולם**.

.....

נקודה ו'

להוסיף ביאור בנקודה זה (איך שהתגלות האלקות בימוה"מ תהי' גם **מצד העולם**) – יש להקדים:

מבואר במאמרי אדמו"ר מהריי"ץ⁵ שיש ג' ענינים: למעלה מטו"ד, טו"ד, ולמטה מטו"ד.

למעלה מטו"ד – זה מס"נ, טו"ד – זה הרי טו"ד, ולמטה מטו"ד – זה טבע, שהוא **עובדה** וממילא **אינו צריך** לטו"ד.

ברם הרבי⁶ מוסיף ומבאר בזה, שלמטה מטו"ד (טבע) כולל גם טו"ד אך באופן **דבדרך ממילא**.

במלים אחרים: **עובדה** אינה צריכה להסברים כדי להסבירה איך הוא ע"פ טו"ד, כי הוא ע"פ טו"ד **בעצם מהותה**.

..

לפ"ז נתייחס נא אנחנו לענין המציאות של היש.

מבואר באגה"ק סי' כ' שהתהוות היש הוא בכוח העצמות דוקא שמציאותו מעצמותו,

אעפ"כ עובדת קיומו של היש **כמציאותו מעצמותו** (כפשוטו – לפי התפיסה המגושמת שלנו), מתקבלת אצלנו **כענין שע"פ טו"ד** בפשטות ובלא כל שקו"ט, והיינו כנ"ל כי הוא עובדה.

⁵ ספר המאמרים תשי"א, ע' 291.

⁶ ע"י לקו"ש חי"ט תצא ע' 209.

כדי שאדם לא יחשוב שבשכלו הוא מסוגל להבין הכול, בראו הקב"ה באופן שהוא מוכרח להזדקק לדברים שמעל השכל, לדוגמא: להבין דבר חכמה, יש לקבל תחילה את משוכלות היסוד וכללי החכמה שבאמצעותם מגיעים למסקנת השכלית, אך כללים אינם נובעים מן השכל, כלומר בשכל עצמו מורגש חסרון, ויש צורך להזדקק לכוחות שמעל השכל.

שובן בזה – ע"ד המצוין להלן בענין מצוות שכליות – שאף שמורגש בשכל שצריך להיזקק בזה ללמעלה מהשכל, הרי ע"י הכוח שלמעלה מהשכל, זה מתקבל גם מצד **השכל**.

והוא ע"ד המבואר בד"ה כי ישאלך, י"א ניסן תשל"ח (מלוקט ד'), אות ד':

. . אור הממלא מושג גם בשכל, ולכן המשכתו היא ע"י הענין דמשפטים, השגת השכל. ואור הסובב, אין שייך בו השגת החיוב ורק ידיעת השלילה . . לכן המשכת אור הסובב היא ע"י קיום החוקים, שענינם הוא שמבטל את שכלו, אין לך רשות להרהר. **ובעצמות אור"ס** שאינו בגדר שייכות לעולמות, אין שייך לומר גם שהוא מושלל מהשגת השכל.

ועי' עד"ז בלקו"ש ח"ה ע' 245 (בענין התגלות העצם גם בגדרים של גילויים) ובד"ה קץ שם לחושך תשכ"ד (מלוקט ה') אות ה' (בענין פעולת האמונה על השכל), ולקו"ש ח"ח ע' 131 (בענין קיום מצוות שכליות משום **הציווי**), וד"ה ביום עשתי עשר תשל"א (מלוקט ג') אות ו' (שהבחירה בהקב"ה אפי' לא מצד התועלת, הוא מצד השכל), ועד"ז בכ"מ.

הרי מה שהוא עובדה, אע"פ שהוא בכוח העצמות שלמעלה מכל הגילויים, הר"ז מתקבל אצלנו בפשטות.

אדרבה, דוקא משום שהוא מהעצמות **לכן** הוא נעשה עובדה שע"פ טבע ולכן הוא מתקבל אצלנו בפשטות – **יותר קל מכל הגילויים**.

..

לפ"ז – בענין העלי' של 770 לירושלים:

הנה, אחרי עלייתו בפועל, היא תיקבע הרי כעובדה – כמו כל העובדות הגשמיות שקיימות לפנינו היום.

אעפ"כ, לגבי מצבנו של **עכשיו** (דזמן הגלות), קביעות העלי' כעובדה בימיה"מ, תהי' הנהגה נסית שאין למעלה ממנו,

דהיינו, שהיא תהי' קביעות עובדה של הנהגה **נסית** – וכדוגמת התגלות העצמות מתוך הכרת **השלילה**.

ברם אם נגיע להכרה איך **שהטבע** של זמן הגלות מתנהל באופן של חיבור ההופכים וממילא שבכוחנו לפעול ההעתקה (כי הוא הרי ע"פ **טבע**), הרי ההעתקה הזאת תהי' הנהגה **טבעית שעל ידינו** –

דהיינו שהיא תהי' הנהגה טבעית **לגמרי** וממילא חיבור ההופכים **לגמרי**, וממילא שהיא תהי' התגלות העצמות⁷.

[ואלה דברי הרבי בשיחה די"א ניסן תנש"א⁸ על התגלות העצמות אז ("הגילוי והראי' בהקב"ה עצמו . . . ראי' בעיני בשר . . . הקב"ה בעומד עומד בהתגלות", "וכבר היו לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה"), והיינו כי אז הי' שיתוף

⁷ עי' ד"ה וידבר גו' זאת חוקת תשכ"ט אות י"ג, מלוקט ח"ה ע' שכ"ה (בנוגע ליי"ט כסלו ויי"ב תמוז):

. . . זהו שהגאולה (די"ט כסלו ודי"ב תמוז) היתה נס גלוי שלמעלה מהטבע, ואעפ"כ הי' הנס מלוכש בטבע, והגם שהנס נתלבש בטבע, הי' זה באופן שהטבע לא העלים והסתיר על הנס, ועד שראו כל אפסי ארץ שזהו נס גלוי, כי שורש הטבע הוא משם אלקים, ממלא, ושורש הנסים הוא משם הוי', סובב, וכיון שבהגאולה הי' הגילוי דעצמות אוא"ס שלמעלה מסובב וממלא, הכולל ומחבר את שניהם, לכן היתה הגאולה באופן שהנס והטבע נתחברו יחד, יחוד הוי' ואלקים.

ויש לומר, שהגילוי דאוא"ס שלמעלה מסובב וממלא בהחיבור דנס (ששרשו מסובב) וטבע (ששרשו ממלא) הוא רק שנגרש בהם ענין שלמעלה משניהם, שע"ז הם מתחברים. אבל זה שהטבע עצמו הי' אז באופן שלא העלים והסתיר על הנס, ועד שגם המנגדים [שנשארו אז בתקפם] ומ"מ הוכרחו לסייע [וע"י התוקף שלהם] בהשחרור והגאולה, הוא ע"י שבהמלכות עצמה (שורש הנבראים) נתגלה שרשה האמיתי.

⁸ סה"ש ע' 420:

שזה נעשה "אראנו" – הגילוי והראי' בהקב"ה עצמו, כביכול – "והיו עיניך ראות את מוריך", ראי' בעיני בשר, עד שזה פועל בהנהגה הטבעית והגשמית של יהודי (כאן מופיע הע' 102. המעתיק). ובשעה שיש ה"אראנו" בהקב"ה עצמו, רואים שהכול (בין טבע ובין נס) הוא "נפלאות" של הקב"ה.

(שם ע' 423): . . . **עד שהקב"ה בעצמו עומד בהתגלות, ובמה הוא "עסוק" כביכול (או בלי כביכול)** – עם "אראנו", להראות לכל יהודי "נפלאות" . . .

ובהע' 102 שם:

וכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה, "כדכתיב (ואתחנן ד, לה) אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, הראת ממש בראי' חושית כו'" (תניא פל"ו – מו, א). ועד שגילוי זה חדר בהגשמיות דבני", כמ"ש (משפטים כד, יא) "ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו", היינו, שהגילוי דמעשה המרכבה נמשך בפנימיותם, עד שנעשה דם ובשר כבשרם (ראה תניא פ"ה). והענין דמתן תורה נמשך בכל יום, "נותן התורה" לשון הוה (של"ה כה, א. לקו"ת תזריע כג, א. מאמרי אדהאמ"צ שמות ח"א ע' קעה. וש"נ), היינו שהגילוי אלקות דמ"ת ישנו בכל יום, הן בימי החול והן ביום השבת – ראה לעיל בפנים ובהערה 97.

ובשיחת ש"פ ויצא תנש"א אות י"ז:

כמדובר כמה פעמים לאחרונה, שלאחר הריבוי המופלג של מעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, ובפרט לאחר עבודתם של רבותינו נשיאנו . . . עד לעבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כבר סיימו את כל הבידורים,

כולל גם הבירור של "עשו הוא אדום", ומכ"ש וק"ו, שהרי אפילו בזמן יעקב, סבר יעקב וחשב שעשו נתברר כבר (ומצד דרגת יעקב אמנם כך הי'), כנ"ל, עאכ"כ לאחר ריבוי העבודה מאז, הרי עשו כבר נתברר לגמרי, כפי שרואים זאת גם בהנהגה בזמן הזה (בגלות אדום) של אוה"ע המתירחות ל"עשו הוא אדום", בדרך מלכות של חסד (כמו"כ מתפשטת הנהגה זו בעוד מדינות, כפי שראו ורואים בפרט לאחרונה) –

הרי מובן, שעתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונודרכו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כולל ובעיקר – אורו של משיח צדקנו, אור הגאולה האמיתית והשלימה, ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות

הפעולה אפי' של סאדאם כו', וממילא בזה התגלה בגלוי **במציאות העולם בפועל** את ענין חיבור ההופכים, וממילא גם התגלה העצמות].

.....

ע"כ – הוא הקדמת של ו' נקודות כדי לבאר ענינו.

.....

עכשיו יש לבאר איך אנו מגלים בתוכנו הכוח דחיבור ההופכים כדי להעתיק את 770 לירושלים.

ובהקדים השאלה, מה עובדה תקיפה יותר, דבר שרואים בעיניים, או דבר ששומעים מהשני.

והתשובה פשוטה – דברי שרואים בעיניים.

ברם עפ"ז באה השאלה הבאה:

מה יהי' אם פתאום ביום בהיר אחד כולם ממש יאמרו שכמו ששמן דולק כך גם חומץ דולק, הרי ודאי שזה תתאמת אצל כ"א כמו דבר שרואים בעיניים (ועוד ביתרון תוקף ממנו. כלומר: אף ששניהם עובדות, עובדה זו תתקבל בתוקף יותר).

..

כך אם פתאום ביום בהיר אחד, יתעוררו כל בני"י להכיר בחיבור ההופכים של סיוע האומות בימינו כו', הרי זה תתאמת אצל כל אחד כמציאות מוחשי ממש.

זאת אומרת: מה שאנו מבינים עכשיו ע"י הלימוד שלנו בשיחות הרבי וכל המאמץ שלנו להבין דברי הרבי כו', יתקבל אצלנו אז בפשטות כמו כל מציאות מוחשי אחר.

ממילא העלי' ד' 770 שאח"כ (המובטחת מן התורה), לא תהי' פלא כלל.

וזהו"ע התגלות העצמות בנו בתורה וישראל, וממנו זה יתגלה - גם **במציאות העולם**.⁹

..

לתוספת הבהרה:

מבואר בדברי הרבי¹⁰, שאילו זכו בני"י ביצי"מ או בכל שלב שאח"כ – להכיר במעלתה של התורה גם מצד מציאות העולם, היו פועלים אז את שלימות התגלות הגאולה ב"כהרף עין" אז.

ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמעלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדרגות והשפעות כו'), ועל-ידי זה – מתגלה הדבר בפשיטותו של כאו"א מישראל,

והדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפתח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! ..

⁹ עי' המועתק לעיל משיחת ש"פ וישלח.

¹⁰ עי' לקו"ש חיי"ח ע' 396, שיחת ש"פ מטו"מ תנש"א (אות ה') מדברי הספרי (דברים א, א) "אילו זכו ישראל כיון שעלו פרסות רגליהם מן הים היו נכנסים לארץ", ומפרש ש"זכור" היינו שלא היו חוטאים, וכ"ה בפירוש תולדות האדם לספרי, ובשיחות ש"פ שמות תשנ"ב אות ה' ואילך מבאר בזה ש"אילו זכו כו'" היינו שהיתה נעשה גאולה שלימה.

ועי' שיחת ש"פ דברים ה' תשמ"ח אות ה':

לעת"ל, כאשר "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", לא יהי' שייך לא "אתכפא" ולא "אתהפכא". ונשאלת השאלה: מכיון ש"יתרון האור" הוא "מן החושך" – היתכן, שלעתיד לבוא לא תהי' העבודה שמביאה ל"יתרון" הזה? והביאור בזה, שתכלית העילוי הוא (לא יתרון האור שבא ע"י בירור החושך, אלא) ענין האור (קדושה) גופא. שזה מגיע למקום נעלה יותר, שלמעלה מהמקום אליו מגיע בירור החושך. אלא, בכדי לבוא לזה, צריך להיות לפני זה בירור החושך ויתרון האור שעי"ז. אבל לאחר שהאור כבר קיבל היתרון – מתעלה למקום נעלה יותר, מקום שענין החושך (גם לאחת הברירות) לא שייך אליו כלל.

והיינו, כי הכרתם של ישראל בתורה, **זוהי מציאות העצמות.**

ממילא בכל שלב שיהי, אילו היו בני" מכירים במעלתה תורה גם מצד מציאות העולמות, היו פועלים אז התגלות מציאות העצמות גם מצד העולם, וממילא שהי' נעשה בדרך ממילא הגאולה כ"הרף עין".

אלא, כמו שמבואר לעיל, בכל הדורות הי' קשה לדרוש מכל בני" שיגיעו להכרה כזו שמציאות תורה וישראל הוא העצמות (וממילא שהוא פועל בדרך ממילא על העולם).

ולכן אפי' אילו הי' מכירים בזה, זה הי' מהווה ענין של מס"נ שלמעלה מטו"ד. ולכן גם הפעולה בזה במציאות העולם הי' נעשה באופן נסי שלא ע"פ טבע.

אבל בימינו שענין חיבור ההופכים הוא בגלוי במציאות העולם, הרי השאלה היא להיפך, מדוע לא מגיעים להכרה זו. וממילא אם יכירו בזה בימינו, הרי זה יהי' גם ע"פ טבע.

..

ולהוסיף ולהבהיר בזה.

שהכרה זו של בני", לא צריכה איזו ידיעה מוקדמת כלל, אלא ההכרה של כל יהודי – לפי רמת הידיעה שלו אודות התורה ולפי **מעמד ומצב הפרטי** שלו – שמה התורה אומרת **אמנם מתקיימת**, זו היא ההכרה הנדרשת ושממילא זוהי התגלות העצמות.

לכן אומר הרבי, שאין סיבה כלל מדוע לא הגיעו כולם להכרה זו עד היום,

וממילא אומר הרבי גם, תעשו עוד מצוה ואולי זה יגרום שהקב"ה יפעל **עלי** ועל כל אחד מאתנו ומכל בני" שיגיע להכרה זו.

..

ולהעיר עוד:

היות שכל הענין ב"עוד מצוה הזו" הוא כדי שהקב"ה יפעל עלנו להגיע להכרה, הרי מובן שזה כולל גם ה"מצוה" ללמוד וללמד עיני גאולה ומשיח **במטרה כדי להגיע להכרה שתלוי בנו להביא הגאולה**, כי הרי זוהי פעולתו של הקב"ה שאנו מחכים שהוא יפעל עלינו.

.....

בשבוע הבא נמשך איך מגיעים להכרה באלקות, ועיקר נקודת הענין איך שההכרה שלנו באלקות במציאות העולם – תהי' רק ההכרה באלקות במציאותו של הרבי.

(ובהע' 34 שם): ולהעיר, דענין זה מוסיף גם בהצפ' והגעגועים להגאולה, כי מצד המעלה שבעבודת הביוררים שבזמן הגלות דוקא — יש מקום לטעות, שאין הכרח כ"כ לצפות להגאולה ושתהי' **מיד**, מכיון שיש מעלה בעבודת הביוררים שבזמן הגלות; משא"כ להמבואר בפנים, שהעילוי בבירור החושך ו"יתרון האור" שנעשה עי"ז הוא רק הקדמה להעילוי של העבודה דתומ"צ ("אור") שבהם דוקא הוא ה"חפץ" (והתאוה) דעצמותו ית' — הרי, גודל הצפ' והגעגועים לגאולה העתידה ושתהי' דוקא **מיד**, מכיון שאז דוקא תהי' השלימות דקיום התומ"צ*.

(ובשוה"ג שם): ראה ד"ה ני בחפזון תש"ח בתחלתו, דזה שמשבחים את הקב"ה על זה ש"ישב את הקץ" הוא מצד התענוג שיש לו יוד כביכול בעבודת הביוררים. ועפ"ז יש לומר, שהוראה זו היא כביכול גם להקב"ה (ע"ד "מניד דבריו ליעקב"), דמכיון שהחפץ דעצמותו ית' (שלמעלה מתואר "הקב"ה") הוא בהשלימות דתומ"צ — לכן צריך להיות גם בהדרגה ד"הקב"ה" הוויתור על התענוג שבדרגה זו, ואדרבה — **למחר ולזרז** את הגאולה, בנדי למלאות את ה"חפץ" והתענוג העצמי דעצמותו ית'.

ועי' שיחת ש"פ תבוא תנש"א אות י"ד:

זה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודתו של יהודי. . . ועי"ז — לבטל מיד את הגלות. . . המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות. . . ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו"¹⁰ אין מספיקין בידו לעשות תשובה" — אבל הקב"ה שלח את בני" לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות" כנ"ל) — אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"¹⁰ רק בכדי להעלות את בני" למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" של יהודי יש בכחו לבטל את ההעלם והירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס את האל"ף — אלופו של עולם, לגלות בזה את — הגאולה האמיתית והשלימה.